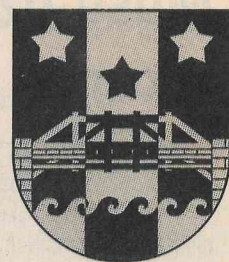

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2009. gada 11. martā

Bezmaksas

Kur ir tavas siltās zemes?

Nāk pavasaris. Tas ir kā atkalredzēties ar mīļu draugu. Ieraudzīt brūno lauka zemi, Skaņajā kalnā pirmo zilo vizbuļu ceru. Dzirdēt cīrulīti zilajā debesu jumā. Runā, ka daži ekstrēmisti gājputni jau esot klāt, lai arī zeme vēl dus ziemas snaudā. Un tomēr – putni kā noilgojušies traucas mājās. Mājās? Kas teicis, ka tieši šeit ir viņu mājas? Ja nu viņu mājas ir siltās zemes, no kurām viņi uz mūsu pusi atlido tikai ekskursijā? Un tomēr – viņi šeit ligzdo, audzina bērnus, kas savukārt izšķīļas un izaug te – tāpat tomēr mājās.

«Tavas mājas ir tur, kur ir tava sirds,» kāds sacījis. Bieži vien šo teikumu atcerējos, kad kādu brīdi bija tā laime padzīvot Norvēģijā. Jutos tur zināmā mērā kā gājputns – daudziem jauniešiem pēc pavadītiem skolas gadiem Latvijā sirds tā vien tiecas prom – kur zāle zaļāka, debesis augstākas un ieradumi – citādi. Un, ak, kā es mīlēju (un joprojām mīlu) šo zemi! Gluži kā gājputnam, man vienkārši tur vajadzēja kādu laiku pabūt – *siltās zemes*. Šo ziemeļzemi gan gluži par siltu neno-saukt, drīzāk otrādi, bet laikam jau tā ir sirds, kas sildās katra īpašajā sapaņu zemē. Gluži kā pirmā gada strazdiņš, kas rudenī lido, nezino, kurp, tikai jūtot – tur IR jālido, arī es lidoju uz vietu, kuru sākotnēji iemīlēju tikai no stāstiem un fotogrāfijām.

Cik dīvaini – pagāja zināms laika sprīdis, un sirds teica – lido atpakaļ. Ir laiks!

Un es lidoju, pati nezino, kāpēc.

Vai arī putnam, aizlidojot no siltajām zemēm, klusu zem mīkstajām dūnām smeldz sirds? Bet citādi nevar – ir jālido? Un, atkal ieraugot dzimtos, pelēkbrūnos pakalnos, aiz prieka gribas gaviļēt? Bet tad nāk rudens, un atkal gribas aizlidot...

Kas ir tavas *siltās zemes*? Vai arī tev brīžiem gribas aizlidot? Bet varbūt tu esi nometnieks, kā sīlis, zilīte, rubenis, krauklis, žagata, mednis, ūpis...?

Re, kā sanāk, mēs taču esam tik līdzīgi putniem! Prātā Ausmas Gavares pārdomas par putniem:

Putns lido.

Viņš ir brīvs un apmierināts. Uz priekšu, atpakaļ, augšup, lejup. Putns ir brīvs.

Viņš nedomā par mērķiem, pienākumiem, at-rašanās vietu. Putns izdzīvo savu dzīvi bez nosa-cījumiem, nemēra metrus, virzienus vai augstu-mu. Vasaras laiks ir putna laiks, un viņš to izdzī-vo brīvi.

Putniem nav aizspriedumu. Cilvēkiem ir.

Putniem nav noteiktu robežu. Cilvēkam ir.

Putni spēj radīt putņenus, pabarot tos, iz-laist brīvības lidoju-mos un spēj paši būt brīvi.

Putni nepamet savus putņenus. Cilvēki savus bērnus mēdz aizmirst.

Putni prot savienot brīvību ar atbildību. Vai cilvēki to prot?

ILZE MITĀNE

KLŪDAS LABOJUMS

25. februāra «Mazsalacietis» slejā «Jautājam mazsalacietim» teksts un fotogrāfijas paraksts – Zaiga — neatbilst fotogrāfijā attēlotajai personai. Ineses viedoklis jautājumā «Kas jūs visvairāk uztrauc ekonomiskās krīzes laikā, dzīvojot Mazsala-cā?» ir šāds:

– Visvairāk uztrauc tas, ka Mazsalacā, kas jau tā ir maza pilsēta, likvidējas darbavietas. Ģime-nēm ar maziem bērniem tas ir ļoti grūti. Manu-prāt, daudziem rodas jauna problēma – dzīvot ekonomiski.

Ļoti atvainojamies Inesei!

Tāda ir dzīve

Divpadsmitie pēc izrādes. Lugā piedalīties vēlējas ikviens, un tāda iespēja bija.

Jau klāt marts, bet līdz ar pirmo pavasara mēnesi — šī gada skolas divpadsmito žetonvakars, balles kleitas, ziedi, skolas žetonu saņemšana, laba vēlējumi un, protams, neiztrūkstoshi — teātris.

Šogad žetonvakarā tika spēlēts teātris pēc Paula Putniņa lugas «Kāzas kāzās» Daces Jurkas režijā. Luga, kas sākotnēji esot bijusi krietni gara, tikusi saīsināta, tomēr arī tad jauniešiem nācies pasvīst, tekstus no galvas mācoties.

Attiecību līkločos

Lugas sižets risinās mūsdienās, kāzu vakarā. Lai arī notikums ir priecīgs, zem šķietamās romantiskās idilles virmo kaislību un attiecību jūra. Gan līgavas un līgavaņa starpā, kur pavīd aprēķins, neuzticības dzirksts, kārtu dižošanās, gan arī draugu, paziņu un pat radu starpā – nenokārtotas attiecības, izmisīga tiekšanās pēc mīlestības, iekāre, pāri visam — biznesa lietu kārtošana, šķipsniņa humora un citi visnotaļ reāli attiecību līkloči.

Noslēgumā problēmas uz mirkli pašķiras, ļaujot noticēt uzticīgai mīlestībai un brīnumiem, kādus šāda burvīga kāzu nakts tomēr var nest.

Pēc ģenerālmēģinājuma jaunieši atzina, ka nospēlēt izdevies diezgan labi – rokas un kājas gan pirms pirmā iznāciena trīcējušas, balss mežģījusies, bet jārūnā vien bijis tālāk, un beigās jau bi-

jis pavisam labi. Mēģinājumu process bijis smags – brīžiem pat baidījušies, ka nepaspēs izrādi sagatavot laikā. Kā jau lielā kolektīvā, ne visi vienmēr ieradusies uz mēģinājumiem, kas apgrūtinājis lugas apgūšanu. Visgrūtāk esot bijis salikt visu kopā – teātrī nepietiek vien ar teksta *atskaitīša-nu*; tēlot, dejot, ēst, dzert un runāt vienlaikus esot bijis vislielākais izaicinājums. Tomēr prieks par gala rezultātu un par pašu spēlēšanas procesu ir vislielākais.

Teātris un dzīve

Lugas izvēle bijusi režisores ziņā, arī jaunieši to akceptējuši. Viņi par lugas sižetu izsakās pozitīvi:

– Tāda ir dzīve! Lugā spēlētais ataino reālas situācijas, un, kā režisore teica – jums tas viss vēl priekšā!

Arī lomu sadale bijusi samērā viegla, vismaz galveno varoņu Guido un Veltas – jaunlaulāto, kā arī viņu draugu – Krišjāņa un Sarmas lomas bijušas kā radītas klases *saldajiem pārišiem*, tāpēc arī tās spēlēt neesot bijis sarežģīti.

Dažas lomas esot bijušas *kā uzlietas*: piemēram, Tētukam, Zītai un Tantiņai un citiem.

Stāsta leva Andrejauska, lomā Tantiņa:

— Iesākumā man iedalītā loma galīgi nepatika, jo grūti ir tēlot tādu cilvēku, kāds tu nemaz nesi – man vajadzēja nomest traukus, bet vēlāk pieradu un pat iedzīvojos savā lomā.

– Kādas īpašības jums likās līdzīgas vai tieši otrādi – atšķirīgas no tēla, ko spēlējāt lugā?

Nadežda Ignase (lomā Sarma):

– Manam tēlam lugā visu laiku *cērt kanti*, dzīvē gan parasti tā nav. Laikam jau zina, ka man ir puisis, tāpēc citi īpaši uzmanību nepievērš.

Toms Riekstiņš (lomā Krišjānis):

– Man lomā pastāvīgi ir jābūt mīlošam, uzmanīgam, bet dzīvē ne vienmēr tāds spēju būt.

Indra Svīķe (lomā Velta):

– Velta lugā apprecas aprēķina dēļ, ir tāda stipri *pa gaisu*, es laikam tā nevarētu.

Artūrs Mažānovs (lugā Guido):

– Arī manā lomā dominē pārāk daudz materiālā, tēls uztaisīts kā pārāk liels dzērājs, izklaidīgs. Arī dzīvē man patīk jautri atpūsties, bet nu ne tik pārspīlēti.

Ieva Andrejauska (lomā Tantiņa):

– Tāpat kā lugā, arī dzīvē man patīk visu kārtot. Citāts no lugas «noridāšu drošā vietā» man ļoti piestāv – dažreiz pat pašai jābrīnās: kā viens cilvēks var būt tik kārtīgs?

Jaunieši atzīst, ka, lai gan viņi ir divas atsevišķas klases, kā kolektīvs viņi ir unikāli ar to, ka savā starpā ir ļoti, ļoti draudzīgi. Skolu beidzot, noteikti būšot ļoti skumīgi šķirties, bet viņi jau domājot par iespējām, kā pa brīžam atkal visiem tikties.

NOTIKUMI

24. martā plkst. 16.00 Mazsalacas pilsētas bibliotēkā dziednieces Bronislavas Plūmes vienpadsmitās grāmatas «Ceļš uz veselību» atvēršanas svētki.

Pasākumā ieeja brīva. Visi mīļi aicināti!

***

No 2. līdz 30. martam Mazsalacas bibliotēkā risinās konkurss «**Nāc uz bibliotēku un atrodi meklēto!**» Sīkāka informācija un konkursa nolikums meklējams bibliotēkā un Mazsalacas mājas lapā www.mazsalaca.lv

***

15. martā plkst. 14.00 Kultūras centrā Maz-

salacas pilsētas pūtēju orķestra koncerts, diriģents Sandris Dubovs. Pasādarbniekiem ieeja brīva.

***

21. martā plkst. 18.00 Latvijas Universitātes sieviešu kora «Minjona» koncerts. Mākslinieciskais vadītājs Romāns Vanags, diriģente Dita Tarvida, koncertmeistare Ilze Dzērve.

Mūsu dzīvei ir tik daudz jēgas, cik mēs mīlestību pārvēršam darbos

Tā saka skolas 1975. gada absolvente, skolotāja un dzejniece Baiba Talce.

Vidusskolas 85. izlaiduma abiturienti savā žetonu vakarā domāja un runāja par dažādo mīlestību un šo vakaru vērtē kā sirsnīgu, vienkāršu un mīļu. Tradicionālā luga iestudēta, ziedi un gandarījums — gūts, atvieglojums arī pēc lielā darba liels...

Kā jūtas paši *divpadsmitie* pēc nozīmīgā vakara?

Zane Siņicina:

— Jutos lepna, ka esmu piederīga savai skolai, savai pilsētai. Svētki izdevās!

Mārtiņš Līdācis:

— Patika mūsu vienotība, iestudējot izrādi. Prieks, ka spējam iejusties savās lomās, dejot, dziedāt — tas pamazām iegūts skolā.

Ko gribat pateikt par savu skolu?

Zane:

— Mazsalacā daudz fantastisku, sirsnīgu skolotāju, kas uztraucas par mums, atgādina par kādu piemirstu darbu, kā ģimenē.

Mārtiņš:

— Draudzīgi, profesionāli skolotāji — savējie, atbalsta visur un vienmēr. Pleca sajūta. Mums, matemātiķiem, vissvarīgākā ir skolotāja Marija Bērziņa, kura mūs sagatavojusi daudzām olimpiādēm, kurās gūtas godalgotas vietas, šogad rajona vidusskolu grupā — vienkārši spīdoši!

Un ārpus stundām?

Zane:

— Esmu iemācījusies daudz paspēt. Dziedu divos ansambļos — skolā un mūzikas skolā, korī, deju tautiskās dejas, spēlēju orķestrī, ja atliek laika, pasportoju — skrienu, braucu ar riteni. Mūzikas skola arī «iekarota».

Mārtiņš:

— Aizraušānās ir futbols, florbols, makšķerēšana, vasarās pa šiem gadiem esmu apmeklējies visas daudzveidīgās skolas piedāvātās izglītojošās nometnes — angļu un vācu valodas, matemātikas. Mana ir matemātiķu brīvdienu skola.

Kā jūtaties savā klasē?

Zane:

— Mums vispārīzglītojošajā programmā paveicās, ka ir skaitliski neliela klase — tā man *visforšākā*, ļoti mīļa, trijos gados visi atradām kopēju valodu. Protams, tagad priekšā vissāpīgākais — šķiršanās, bet labi, ka 22. augustā jau skolas saslidojums!

Mārtiņš:

— Klasē esam draudzīgi, skolā droši, vienoti. **Un ko jūs sakāt par savu dzimto pusi — Mazsalacu un Skaņkalnes pagastu?**

Zane:

— Pilsētā ir miers, nav steigas. Patik mūsu dabas skaistums. Ja māki racionāli saplānot brīvo laiku, ir daudzveidīgas laika pavadīšanas iespējas.

Mārtiņš:

— Jauka mazpilsēta — manējā, mūsējā... Skaistas skolas ēkas sakoptā parkā, mūsdienīgs kultūras centrs ar dažādām iespējām — tikai gribi! Daudzkārt esam bijuši novada muzejā, patīk, ka ir hokeja laukums — slidotava. Piedalos zolītes turnīrā jauniešu centrā — tas ir aizraujoši!

Un nākotnes nodomi?

Zane:

— Sapnis ir skaidrs. Galvenais — gribu tikt budžeta grupā!

Mārtiņš:

— Studēšu matemātiku, maniem labajiem skolotājiem par godu neizslēdzu iespēju, ka būšu matemātikas skolotājs.

INESE BĒRZIŅA

Slēpošanas prieks

Pēdējā februāra dienā Mazsalacā notika ikgadējie *Mazsalacas apļi* un Valmieras rajona čempionāts distanču slēpošanā.

Iepriekšējā naktī snidzis bija bagātīgi, tāpēc ne viens vien mazsalacietis un tālāku ceļu mērojis slēpot gribētājs, daudz nešauboties, čempionāta rītā āva kājās slēpju zābakus, lai dotos izkustēties Skaņkalna līkumotajās takās.

Stāsta viens no *Mazsalacas apļu* organizatoriem Ivars Slotiņš:

— Kad sacensību rītā ap četriem pamodos, likās — briesmas, šitāda sniega kārtā! No pieciem rītā sāku gatavot trasi, un ap deviņiem tā bija gatava. Trase arī iepriekš bija braucama, tiesa, mazliet ledaina, bet sacensībās apstākļi slēpošanai bija vienkārši ideāli.

Kopā *Mazsalacas apļos* piedalījās 104 dalībnieki, tai skaitā 18 bērni, kas savā vecuma grupā mēroja 1 km. Pārējiem gan vajadzēja pasvīst, pievārejot 10 km. Tomēr slēpojums tai dienā bija tīrā bauda, jo ik līkums Skaņkalna mežā bija ziemas skaistuma pielietis — spoži zilās debesis, zaļi baltas egles un pāri tam visam — veselīgs sacensības gars! Tomēr, ja nebūtu jāsacensās, gribētos vien apstāties un to visu baudīt nesteidzoties...

Par apstāšanos gan noteikti nedomāja pirmās vietas ieguvējs un Latvijā visiem labi zināmais biatlonists Ilmārs Bricis, kurš par spīti tam, ka finišēja krietnu gabalu pirms citiem, nemaz neizskatījās piekusis.

— Nekādas *briesmīgās* sacensības šīs nebija, bet kā treniņš — ideāli, — smaidot atzina Ilmārs Bricis.

— Trase šādam tautas slēpojumam bija salīdzinoši laba, sniega pietika. Patiesībā, ja nebūtu tik daudz sasniedzis pēdējā dienā, tā droši vien būtu vēl labāka. Kad visi bija nobraukuši un es

braucu otro apli atsildoties, trase bija iebraukta un līdz ar to kļuvusi vēl labāka.

I. Bricis atzīst, ka arī viņam sagādājis prieku jaukais laiks, bet, ja sacensības būtu bijušas *niknākas*, apkārt droši vien neredzētu neko.

Sportistam šī sezona vēl nebūt nav galā, lai arī tikko beidzies Pasaules čempionāts biatlonā, vēl ir palikuši trīs Pasaules kausa etapi — Kanādā, Norvēģijā un Krievijā.

— Mazsalacietiem, īpaši organizatoriem, novēlu šo pasākumu turpināt, jo, kā jau pirms starta teica — slēpošana šogad pēdējo reizi notiek zem Valmieras rajona čempionāta vārda. Novēlu — ja arī mainās nosaukums, lai tradīcija un sportot gribēšana paliek!

Ilmārs Bricis stāsta, ka uz Mazsalacu slēpot viņu uzaicinājis viens no pasākuma organizatoriem Ivars Slotiņš. Viņam un līdz ar to arī visiem mazsalacietiem ir pamats lepoties: Ivara septiņpadsmitgadīgais dēls Roberts Slotiņš jau deviņo gadu nopietni trenējas biatlonā, gūstot ievērojamus panākumus. Šogad Roberts sevi pierādīja 9. Eiropas jaunatnes ziemas olimpiādē, kas no 15. līdz 20. februārim notika Polijā. Viņš uz olimpiādi devās Latvijas jaunatnes olimpiskās komandas sastāvā kā Česu sporta skolas audzēknis. Viņa trenere ir Anžela Brice. Labākos rezultātus olimpiādē Roberts parādīja sprintā. Viņš iekļuva izslēgšanas sacensībās un kopvērtējumā izcīnīja 17. vietu. Intervāla starta distancēs Robertam 63. un 64. vieta, startējot jauktajā stafetē kopā ar Krievijas komandas pārstāvēm, Roberts izcīnīja 10. vietu. Pašlaik jaunais sportists jau otro gadu ziemas mēnešos trenējas, dzīvo un mācās Somijā — Monio, un, ja vien viņam tieši šajā dienā nebūtu jāpiedalās Somijas čempionātā distanču slēpošanā, kur viņš izcīnīja 11. vietu, viņš ļoti būtu vēlējis startēt arī *Mazsalacas apļos*.

Saulessargu valdzinājumā

Februāra beigās daļa no Mazsalacas vidusskolas dramatiskā kolektīva skolabiedriem demonstrēja literāru uzvedumu — pasaku «*Vecenītes ar saulesargiem*» (Manuels Cosinjo Lopess).

Pasaku izspēlēja deviņi un sešas klašu skolēni dramatiskā kolektīva vadītājas Merikas Lūses vadībā.

— Šis bija literārs uzvedums, kur akcents tika likts uz skatuves runu, mazāk uz darbību. Ar katru bērnu atsevišķi īpaši tika strādāts pie runas, teksta, kas jāpasaka. Pat līdz apnikumam! Skatuves runā ļoti svarīga ir loģiskā pauze, kas ir saistīta ar rindkopām, bet šobrīd rindkopu kā vienību skolā neapgūst. Tā kā skatuves runā šīs lietas ir ļoti nozīmīgas, pie tām arī visvairāk strādājām, — stāsta Merika Lūse.

— Pasaku «*Vecenītes ar saulesargiem*» izvēlējos tāpēc, ka pašlaik modē ir dažādi spāņu, portugāļu seriāli, arī pasakā figurē tādi eksotiski vārdi kā Huanita, Domiana...

Un patiesi — tikpat īpašas kā pasakas varoņu vārdi bija arī pašas meitenes. Dzeltens, zaļš, violets, zils... Katra bija neatkarīga savā tērpā, ar pieskaņotiem saulesargiem — viņas ne par matu neatpalika no pasaku tēliem. Kleitas esot dabūtas kur nu kurā — no saviem, mammu un

draudzeņu skapjiem, arī no Ramatas amatieretātra tēru krājumiem.

Tomēr pasaku nevarētu uzvest bez brašajiem teicējiem — 6. klases puisiem, kas, pārvarot uztraukumu, turējās braši.

— Mums patīk spēlēt teātri, interesē! — stāsta topošie aktieri.

— Bieži vien gan ir tā, ka nevar savākties, kāds neatnāk uz mēģinājumu, tekstus iemācāmies pēdējā brīdī, tomēr tā ir interesanta brīvā laika pavadīšanas iespēja. Patīk uzstāties, tomēr atklājam, ka pazīstamo priekšā ir grūtāk runāt. Kad šo pašu lugu spēlējām Valmieras rajona literāro uzvedumu konkursā, runāt bija daudz vieglāk.

Mazsalacas vidusskolas dramatiskajā kolektīvā ir vairāk nekā divdesmit 5. — 9. klašu skolēnu, tiek iestudētas pat vairākas lugas vienlaikus.

Lielākais izaicinājums pašlaik ir luga — latviešu tautas pasaka «*Zalkša līgava*», kas tiek iestudēta angļu valodā konkursam «*Fairy island*» Sanktpēterburgā. Tas notiek trijās kārtās: iestudējuma scenārijs, afiša, iestudējuma video. Ja iepriekšējā darbība būs veiksmīga, skolēniem būs iespēja piedalīties konkursa noslēgumā Sanktpēterburgā 18. aprīlī. Projektā iesaistītas Valentīna Golovņa, Lilija Gūtmane, Merika Lūse un septiņi klašu skolēni.

«MAZSALACIETIS» JAUTĀ

Vai jums patīk gatavot ēst, un kas ir visinteresantākais, ko jebkad esat ēdis/gatavojis?

Jānis:

— Tagad esmu spiests pats sev gatavot, jo sieva ik pa divām nedēļām brauc uz Rīgu piekārt mazbērnu un nav mājā. Tā nu es izvāru tik garšīgu zupu, ka viņa, atbraukusi mājās, nevar vien nopriecāties. Ārkārtīgi laba ir dārzenu un frikadeļu zupa — katls tukšs vienmēr un nepaliek pāri nemaz!

Evita:

— Gatavoju labprāt. Pēdējais interesantais, ko gatavoju, bija speciālajā vafeļu pannā ceptas vafeles. Tikai mīkla ne sevišķi laba izdevās, bet pielabojot viss atkal bija kārtībā!

Sņežanna:

— Jā, man patīk gatavot. Interesantu gan neko nevaru iedomāties, bet man garšo un patīk taisīt salātus — no Ķīnas kāposta, krabīšiem — daudz ko jau var pielikt klāt, kas vien patīk.

Oskars:

— Šad un tad. Visinteresantākais, ko esmu gatavojis, laikam būs lazanja. Bet interesantākais, ko nācies ēst, ir suši.

Pavārs tiešraidē

Latvijā pēdējos gados atpazīstams, progresīvs un atraktīvs pavārs – tas ir Mārtiņš Sirmāis. Arī mazsalaciešiem viņš nav svešs.

Mārtiņš un viņa vecāki kādu laiku dzīvoja Sēļu pagastā, bet mamma Daina Sirmā bija skolotāja Mazsalacas vidusskolā.

Atceras Mārtiņš:

– Katru darbadienu braucām ar *pīli* uz skolu un atpakaļ, pat laiku atceros – 15.20! Pārējās atmiņas ar Mazsalacas laiku, pilsētu, apkārtni, iedzīvotājiem gan ir diezgan saraustītas. Atceros fragmentus – kā skrējām krosu, skolotāju Gulbi, saldējuma kiosku. Dzelzceļu.

Vēlāk vecāki pārvācās dzīvot atpakaļ uz Dikļiem un līdz ar viņiem – arī Mārtiņš. Tieši vecākiem jaunais pavārs ir pateicīgs visvairāk, jo, kā Mārtiņš pats atzīst:

– Pamatskolas laikā biju tīvs *dunduks*, nu tāds – ne cepts, ne vārīts. Tajā laikā nezināju, ko gribu darīt, kā jau lielākā daļa tā laika jauniešu. Pēc devītās klases atzīmes nebija izcilākās! Un tad vecāki ik vakaru (veselu mēnesi) ņēma rokās grāmatu *Kur mācīties tālāk?* – un kopīgi prātojām: par ko es varētu mācīties? Izrādījās, ka es neko nemāku un īpašu dotību man nav. Vienīgais, ko darīju – gatavoju ēst. Tāpēc vispiemērotākā profesija, ko atrādām, bija pavārs. Man nebija citu variantu!*

– Bez vecāku neatlaidības droši vien strādātu gaterī. Bet varbūt tā pat būtu labāk, neesmu *provējis*, – saka Mārtiņš.

Kēdes posms – motivācija

– Vai atceries savu pirmo ēst gatavošanas pieredzi?

– Varētu jau samelot un izstāstīt pasaku, bet man ēst gatavot nepatika līdz kādiem 14 – 15 gadiem. Toties ēst man patika ļoti – tamdēļ arī pavārs. Kēdītē viss aizgāja.

– Ko tu domā par latviešu nacionālo virtuvi?

– Manuprāt, nacionālā virtuve ir tā, ko nācija ēda un ēd vēl šodien, bet mūsu tauta ir tik daudz karu un izsūtīšanu pārcietusi, tik bieži mainīta tās domāšana, ka jebkura reklāma vai kaimiņa ieteikums maina mūsu ēšanas paradumus. Tāpēc par nacionālo virtuvi nemaz nevar runāt.

– Kļūt par labu pavāru – vai tas ir viegli vai grūti?

– Es neesmu labs pavārs, ceru, ka būs, kad man būs kādi gadi 40. Visu laiku ir jāmācās.

– Kā tev šķiet, kāpēc esi kļuvis populārs?

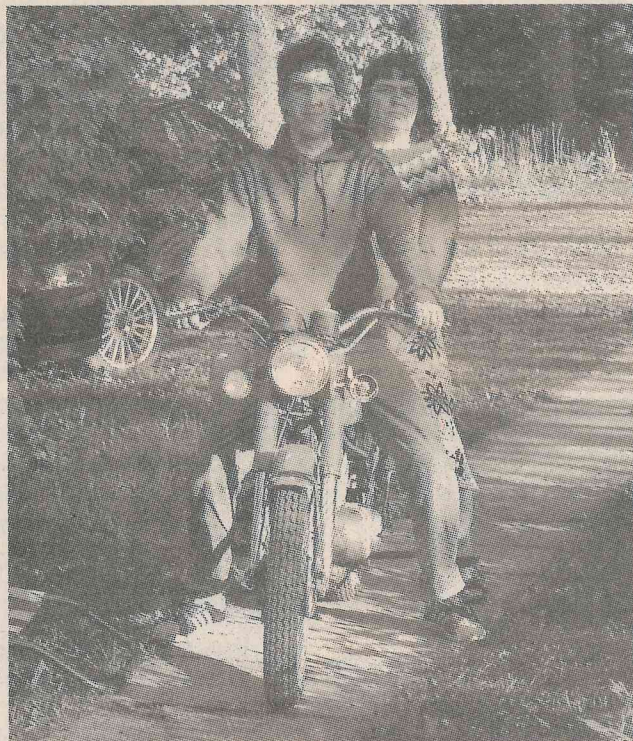
– Populārs kļuvi Ilzes Lasmanes dēļ. Ar viņu kopā taisām TV raidījumu *Sirmā ēdienkaratē* – viņa mani atrada.

Jāpiebilst, ka šajā raidījumā Mārtiņš, līdzīgi kā pasauleslavenais angļu pavārs Džeimījs Olivērs (*Jamie Oliver*), atraktīvā veidā kamearas priekšā no vienkāršiem produktiem uzbūvē ēdienus, kas liek garšas kārpīnām sarosīties, bet pašiem skatītājiem – diebt uz virtuvi un mēģināt ko pagatavot arī sev.

Iemīļojos tā, ka gandrīz galvu pazaudēju

– Kā top tavas receptes?

– Man ir daudz grāmatu, internets, draugi pavāri, cilvēki uz ielas, zemnieki, kas audzē produktus, mans dārzs... Visa mana galva

Mārtiņš vizina savu mammu Dainu ar mocīti «Minska».

ir pilna ar receptēm un receptu uzmetumiem – produktu saderībā, gatavošanas tehnoloģijām utt.

– Saka, ēdiena galvenā sastāvdaļa ir mīlestība. Kā tu to komentē?

– Pilnīgi piekritu! Saskaņos ikdienā un lietoju.

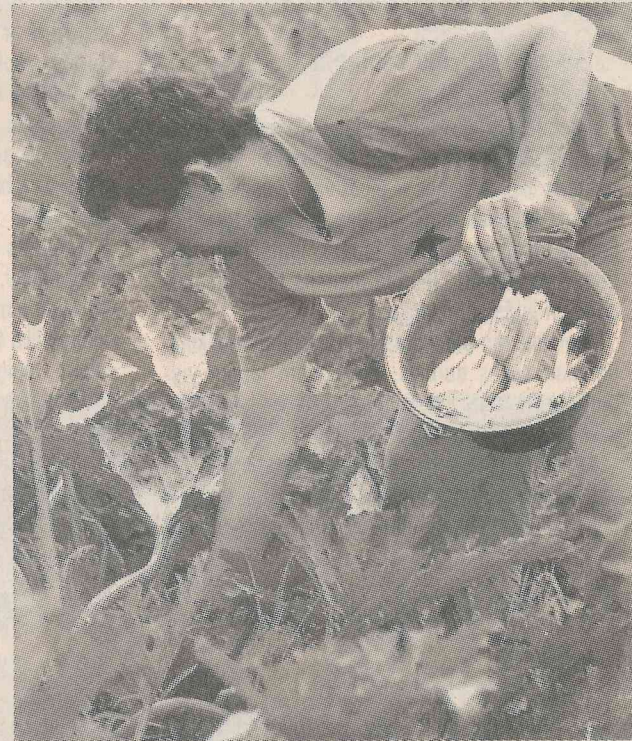
Tam apstiprinājumu var rast arī Mārtiņa Sirmā 2008. gadā izdotās sajūtu pavārgrāmatas *Sirmā Latvija* popularitātē un paša autora ievadvārdos:

Es un 13 mani draugi šo vasaru pavadījām ceļā. Gribējām iepazīt Latviju. Caur vēderu. Un tieši tad tas notika. Es iemīļojos tā, ka gandrīz vai galvu pazaudēju. Iemīļojos Latvijā.

Īsā laika posmā pati grāmata piedzīvoja atkārtotu izdevumu. *Sirmā Latvija. Sajūtu pavārgrāmata* tapusi, pagājušo vasaru Mārtiņam Sirmājam kopā ar draugu un domubiedru grupu dodoties ceļojumā pa dažādiem Latvijas novadiem un no dabas dāvētiem labumiem gatavojot katrai vietai atbilstošus ēdienus. Kurzemes piekrastē tās bijušas zivis, Latgalē – medījumi, citviet – cūku pupas un kāļi vai meža avenes un mellenes, pat Mazsalacas strausu olas vai uz lauka plūkti patisoni un kukurūza. Jaunās receptes, attēli un piedzīvotā sirsnība, dzīvesprieks un viesmīlība, kas pavadīja katru ēdiena radīšanu, apkopotas grāmatā – piedāvā lasītājiem praksē pārbaudītas idejas ēšanas svētkos.

– Vai ceļojuma laikā atklāji ko jaunu?

– Atklāju, ka Latvija ir garšīgākā zeme, kurā esmu bijis. Tradīcijas īsti nepētījām. Bet – cept zivi pa taisno no laivas, no tikko slaukta piena gatavot uzputeni, jaukt salātus bazilika laukā... Nu ir tur tāds *šarmīņš* un garšo tas labāk nekā jebkur citur.

Mārtiņš Sirmāis, filmējot raidījumu dārzenų plantācijās.

Ar entuziasmu

– Pārsteidzošākais, aizraujošākais ēdiens, ko esi pagatavojis (tāpat divvainākais, ko esi ēdis...)?

– Esmu ar *fleksi* sagriezis 520 kokosriekstus uz pusēm. Esmu provējis vārītas jēra acis.

– Vai profesionālam pavāram arī kādreiz noiet kas greizi?

– Iespēja, ka noies greizi, ir visu laiku un visiem. Ir liela atbildība un ierobežots laiks. Tā ir ražošana un pārdošana *online*.

– Kāpēc ir tā: jo smalkāks restorāns, jo ilgāk jāgaida uz ēdienu?

– Tas ir stulbums, ne smalks restorāns. Varbūt ar smalku restorānu domāji dārgu interjeru, bagātu investoru, nepareizu organizāciju... Un, protams, lielu rēķinu. ☺

– Kas tevi aizrauj vēl bez ēst gatavošanas?

– No metāllūžņiem savācu kopā mopēdu *Rīga*, ko šķūnīti restaurēju.

– Tavi nākotnes plāni un sapņi?

– Rīt – jānoskujas, jāsanas malka, jānomazgā plīts, jāsamaina gāzes balons, jāaizbrauc uz autoservisu, jānopērk tulpes Valmieras slimnīcas medmāsiņām un jāpabaro viņas, vakarā – jānopeldas baseinā. Un vēl *draugos* jāieiet un meils *jāizceko*.

Jautāts par to, vai ēst gatavošanu var nosaukt par hobiju vai tomēr drīzāk par darbu, viņš smejojot atbild: – Ebrejiem ir tāds teiciens: dari to, kas patīk, un tev nebūs jāstrādā! Tev nebūs jāiet uz darbu! Un tas ir fantastiski, ja cilvēks var darīt darbu, kas viņam patīk, darīt darbu ar smaidu uz lūpām.*

* Izmantoti *citāti no intervijām ar Mārtiņu Sirmo* www.irlaiks.lv www.tvnet.lv

Kultūra ir sena, tikai ik pa laikam ietērpjam to citā tautas tērpā

Mazsalaca jau izsenis tiek uzskatīta par vietu, kur satiekas daba un kultūra.

Lai cik grūti bijis, tradīcijas tiek saglabātas un koptas. Protams, daudzu lietu kārtību nosaka finansējums un attieksme. Prieks par pašiem mazākajiem, kas sper pirmos soļus uz skatuves dēļiem.

Man gribas cerēt, ka kultūras centrs šobrīd pēc remonta atgūst otro elpu, un mums visiem kopā jācenšas to izmantot. Gan pasīvi tikai vērojot un apmeklējot sarīkojumus, gan aktīvi, rosinot uz jaunām idejām un darbojoties amatierkolektīvos, mēs spēsim saglabāt gan kultūras mantojumu, gan tradīcijas.

Mazsalacas pilsētas domes atbalstīts, sadarbībā ar kompāniju *Gailītis G* 2008. gadā varēja notikt populārās mūzikas saiets – šlagerfestiāls, kas pulcēja ļoti daudz apmeklētāju. Pirms desmit gadiem aizsāktā mūzikas festivāla *Blieziens* mākslinieciskais līmenis bija pārsteidzoši augsts, tikai laikam pārāk lielā piedāvājuma dēļ valstī apmeklētāju skaits bija krietni sarucis.

Atsāks regulārs izstāžu darbs, kur interesentiem piedāvājam kultūras centra foajē ik mēnesi aplūkot jaunu ekspozīciju.

Kultūras centra darbinieki un kolektīvu vadītāji sekmīgi mācās profesionālās pilnveides kursus, kas ir viens no profesionalitātes un kvalitātes uzlabošanas rādītājiem.

Deju svētku gads. Kā saka Dziesmu un deju svētku zīmes autors Aigars Ozoliņš, *zīmes forma – aplis, lokveida kustība, kas veido asociācijas ar laika ritmu, ar sauli, kas mums vienmēr bijusi dzīvības un garīguma simbols. Zīme nav noslēgta, pabeigta. Beidzoties vienam lokam, veidojas nākamais, uzsverot Dziesmu svētku tradīcijas pārmanojamību.*

Tāpēc esam gandarīti, ka svētkos piedalījās visi amatierkolektīvi – jauktais koris *Salaca* (diriģente Dita Tarvida), jauniešu deju kopa *Velniņi* (vadītāja Ilona Migla), vidējās paaudzes deju kopa *Skapaikalns* (vadītāja Iveta Kļaviņa), pilsētas pūtēju orķestris (diriģents Sandris Dubovs), kā arī TLMS *Mazsalaca* (vadītāja Vaira Vanaga).

Mazsalacas kultūras centrs kā pilsētas domes struktūrvienība 2008. gadā nodrošinājis amatierkolektīvu radošā un saimnieciskā darba procesu, koordinējis kultūras norises novadā, veiksmīgi sadarbojies ar pašvaldības iestādēm novadā un novada pašvaldībām. Sadarbībā ar *Latvijas koncertiem* spējam nodrošināt profesionālās mākslas plašas koncertu programmas pieejamību.

Individuālām pārdomām – kuru no šīm norisēm apmeklēju es? – neliels statistikas ieskaits aizvadītajā gadā. Šeit jāpiebilst, ka daļa no pasākumiem ir maksas, daļa – bezmaksas.

2008. gada laikā notikuši

* 10 valsts un tradicionālie svētki, kurus apmeklēja 1385 apmeklētāji

* 18 informatīvās un izklaidējošās norises, 375 apmeklētāji

* 18 koncerti (t.sk. amatieru), 4884 apmeklētāji

* 9 profesionālu koncerti, 4075 apmeklētāji

* 22 izbraukumi (korim, deju kolektīviem, pūtēju orķestrim)

* 6 amatieru un 1 profesionālu izrādes, 609 apmeklētāji

* 6 amatieru izstādes, 2487 apmeklētāji

* 16 izklaides sarīkojumi, 6690 apmeklētāji

* 2 kino, 272 apmeklētāji

Kopā 108 notikumi vai sarīkojumi plašākam vai šaurākam interesentu lokam, tātad katru mēnesi deviņi.

Lai nodrošinātu procesu kopumā, ir nepieciešams atbalsts, kas, nenoliedzami, tiek saņemts no Mazsalacas pilsētas domes, Skarņkalnes pagasta padomes, Sēļu pagasta padomes un Ramatas pagasta padomes, kā arī uzņēmējiem, par ko īpaši priecājas ikviens kolektīva dalībnieks un netieši arī apmeklētāji, kuri bauda finansiālo labvēlību.

Neliels ieskaits Dziesmu un deju svētku likumā: *Kultūras centrs ir nozīmīgs sabiedrības iesaistes kultūrā veicinātājs. Kultūras centrs nodrošina Dziesmu svētku procesu un amatiermākslas aktivitātes, kultūras mantojumu un sekmē lokālās identitātes un pilsētas tēla radīšanu vietējiem iedzīvotājiem un pilsētas viesiem.*

Viss, kas veikts un iecerēts, uzlabo dzīves kvalitāti, veicinot daudzveidību, palielinot kultūras ieguldījumu pilsētas un indivīda attīstībā un konku-

rētspējā, sekmējot ikviena iedzīvotāja pieejamību kultūras vērtībām visai sabiedrībai.

Kultūra ir sena, tikai ik pa laikam to ietērpjam citā tautas tērpā. Tā gribas teikt jau par 2009. gadu, kad novada kultūras dzīves norisēm un – pats galvenais – iecerēm nāksies pagaidīt, lai cik ļoti negribētos.

Bet par spīti visam – mēs muzicējam, dejojām, dziedām, gatavojamies adīšanas meistar-darbnīcām un Latvijas lauku koru konkursam – tradīcijai, kas ļauj nodrošināt Dziesmu svētku starplaikos tradīciju nepārtrauktību. Veidojam koncertus, dziedāsim *Cālī*, svinēsim Lieldienu un Muzeju nakti, tiksimies šlagerfestiālā, kultūras darbinieku saietā, izstādēs... visu uzreiz pat neuzskaitīt.

Vēl nedaudz pacietības, pilsētas domes deputātu sapratne, un mēs sakārtosim kultūras centra skatuvi, lai ciemos varētu aicināt teātrus ar izrādēm, kas šobrīd nav iespējams, jo nav skatuves tehnikas un priekšvara. Mēs gribētu cerēt, ka mums nenāksies darbu ekonomikas krīzes dēļ sašaurināt, kā mēs jau lasām presē par Cēsīm un citām pilsētām. Neradīsim ilūziju, ka mums visa kā ir par daudz!

Ļoti gribētos, ka ikviens Mazsalacas novada iedzīvotājs atrastu savu koncertu, atpūtas sarīkojumu vai vienkārši būtu aktīvs gan skatītājs, gan līdzdalībnieks. Tradīcijas saglabāt un veidot varam tikai visi kopā.

DACE JURKA,

Mazsalacas kultūras centra vadītāja

2008. gads – XXIV Vispārējo Dziesmu un XIV

To dienu acīm

Turpinājums

Kā es palīdzēju vecīņam pie pipiem tikt

Mans tētis ilgus gadus pīpēja un nekādi nevarēja pīpēšanu atnest, līdz saslima ar kuņģi un dakteris lika izvēlēties — pīpēt vai atveseļoties.

Pats tabakas augs jau bija interesants — lieliem stublājiem, platām lapām, īpatnējiem, gariem rozā ziediem. Iebrida meitēns tādā tabakas dobē un jutās kā džungļos.

Bet tad tās plaukstas lieluma lapas nošķīna, un man sākās darbiņš. Sašķītajām lapām vispirms vajadzēja nogriezt plānāku vidējo, sulīgo kāta dzīslu un pēc tam savērt lapas diegā. Savērtās virtenes sakāra pajumtē un uz kūtsaugšas žāvēties. Tā nu viņas tur žuva kā plekstes, un, kad bija izžuvušas, man atkal bija darbiņš. Jāsāliek

viena uz otras kaudzītē, jāsarullē un ar speciālu nazi, kurš ar vienu galu bija piestiprināts pie četrstūrainas koka pamatnes, jāsgriež sīkās sloksnītēs. Tabaka bija gatava. Atlika satīt, kā mamma teica — ļuķi.

Bet vecais ne tikai pats taisīja pīpus, bet pa retam uz jubilejām brūvēja arī aliņu. Tādu kārtīgu, īstu miezīti.

Vispirms tika diedzēti graudi. Kad bija sadīguši mazi asni, no graudiem taisīja kukulišus, kurus ar līzi laida maizes krāsnī cepties. Pēc tam tās karašņas lika lielā kublā, karstu ūdeni virsū, raugu, cukuru, apiņus klāt un raudzēja.

Misa bija tumšbrūna, salda, tumīga. Tādu man vēl deva paprovēt, bet, kad izkāsa un iepildīja ozolkoka mucinā, tad varēja tikai gaidīt, kad to iespundēto pa anķīnu šņācošu laida spainī. Vairāk nekā pusspains bija pilns ar putām.

Mana otra vecmāte, tēva māte, dzīvoja laukos. No sākuma Jurkā, bet vēlāk pārnāca dzīvot tuvāk pilsētai, Kampužos.

No Jurkas neko dižu neatceros. Varbūt to, ka tur ēdamais stāvēja pieliekamajā — palielā brūnā skapī ar krampīti priekšā. Tajā reiz bija tik garšīga pastēte, ka es ik pa brīdim atskrēju, atkrampēju, paķēru ar pirkstu pikuci, mutē iekšā un tā, kamēr ietukšīts pārvērtās pustukšītā un droši vien pēc brītiņa arī iztukšītā.

Uz Kampūzi braucām bieži. Man tur patika. Tā māja, tumšais egļu mežs, bērzi dārza malā, kuros mēdzu uzkāpt un justies kā lidmašīnā. Būtu braukusi vēl biežāk, bet nevarēju ciest, ka man tur liek ravēties. Un sviestu kult, kas jau bija drusku labāk, tomēr šausmīgi garlaicīgi.

Sviesta kulšana notika tā. Pret mājas sienu atslēja trepes, zem kurām šporēs iekāra 25 litru

piena kannu ar krējumu. Un tad man vajadzēja stāvēt zem tām trepēm un, turot aiz rokura, žvādzināt kannu uz priekšu un atpakaļ, kamēr krējums pārvērtās sviestā.

Vienreiz man no šīs nodarbes sāka sāpēt pakrūte un pilsētas vecmamma teica, ka nevar tur vairāk bērnu laist.

Bet kā tad nebrauksi, ja rudenos tur bija tik garšīgi birņu āboli un meža sēnes turpat pie mājas!

Kad bračīņš drusku paaugās — ko tur vairs ar fejļiem dzīsies, priekš kam tad vecīņam mocis ir?

Pusdienlaikā pa kluso aizdzinām braucamo līdz kaimiņmājai, tad — pa federi, un pēc brītiņa bijām Kampūzī. Tas nekas, ka bračīņš, lielu galvu, knapi to moci vārēt varēja.

Vecmāmiņa ELGA

Turpinājums sekos

Ar žiguli cauri tuksnesim

No Ginta Alberinga rakstītās ceļojuma dienasgrāmatas Turpinājums

18. diena, 1. janvāris, 2. diena tuksnesī

Mostamies līdz ar gaismiņu. Startējam un ... pēc desmit metriem apstājas angļu puišu Opel Vectra, pēc kādiem divdesmit — itāļa Nikolā Opel Kadett. Mašīnas neizrāda nekādas dzīvības pazīmes, nepielec, un viss.

Mēs ķeramies pie vektras reanimācijas, Barshi pie kadeta.

Jau uzreiz konstatējam, ka no galvenā degvielas vada vektrai nenāk benzīns, bet caurspīdīgs, skābs, kodīgs šķidrums. Noraujot degvielas vadu, šķidrums trāpa gidam uz krekla. Lūka bākā izrādās pilna, bet visas mašīnas ir pildītas aizvakar pirms Mauritānijas robežas Marokā, visu dienu ir braukts. Nolejot sabojājot degvielu, tā uzputo, — normāla sālsskābes vai sērskābes reakcija ar kalķakmens daļiņām tuksneša smiltīs.

Gids neticīgi groza galvu, apgalvojot, ka nekas tāds nav iespējams. Pirmā aizdomu ēna krīt uz gidu, bet mēs viņu notikušajā nevainojam. Viņš pats izskatās pietiekami apjucis un nelaimīgs par notikušo. Un vispār, pēc iepriekšējās dienas novērojumiem, viņš centās godam nopelnīt savus 300 eiro par izvešanu cauri tuksnesim. Palīdzēja stumt un rakt, paralēli skrīenot vēl pa priekšu, izlūkojot ceļu mūsu grimstošajām mašīnām.

Mēģinājumi atdzīvīnāt bojātās mašīnas vilkā kādas 6 stundas. Dažbrīd jau likās, ka vektra rīpos. Atdzīvīnājām degvielas sūkni, kura uztvērējs jau bija sācis šķīst, bet sūknis vairs nedeveja vajadzīgo spiedienu. Izjaucām mono inžektoru, bet sprauslu arī bija sabojājis skābe. Darījām, ko varējām, bet bez rezerves daļām neko nespējām. Jo angļu rezerves daļu vietā mašīnā veda līdzīgas kolas bundžas, saldumus, spilvenus un segas...

Baršiem kadetu izdevās atdzīvīnāt. Tam arī nolietā dzīve degviela plastmasas pudelēs slāņojās — kaut kāds draņķis tai bākā bija.

Abām mašīnām nebija normāli aizslēdzamas bākas, kas bija viens no drošības pasākumu punktiem. Par degvielas samaitāšanas iespēju jau bijām brīdināti mājās no organizatora puses, un arī

par daudz ko citu, kā dēļ šogad atkrita daudz komandu.

Gribam vektru nodedzināt tuksnesī, bet gids kategoriski iebilst. Angļi vēl kaut ko fantazē par mašīnas treilēšanu un remontēšanu. Nu neko, viņu mašīna, lai dara, ko grib. Viņiem ir mazliet citāda pasaules uztvere. Var padomāt, ka te uz katra stūra sertificētos servisos remontē 1996. gada izlaiduma opeļus.

Pamētot vektru tuksnesī, sajūta, it kā cilvēku atstājot. Papildus vēl dusmas, ka nōgeri ir savu panākuši, mašīna paliek viņiem. Mierinājums — vismaz kadets pagaidām ir mūsu.

Braucām tālāk, esam pamatīgi iekavējuši. Tuksnesis demonstrē sevi visā savā daudzveidībā — akmeņi, pulverveida smiltis, pakalni, ieplakas, nabadzīga augu valsts, kamieli. Tas viss pirms saulrieta uz īsu brīdi vēl iegūst krāsas. Skarbi, bet skaisti.

Braucēji spāņu Citroen, arī sapratuši, ka lielā ātrumā tiek tālāk smagajos posmos, lido uz nebēdu. Bet blakus efekts ilgi nav jāgaida. Kādā pīpauzē zem mašīnas tiek ievērota motoreļļas pelķe, pārsists alumīnija karteris...

Latvieši noorganizē veco joku ar auto pacelšanu uz sāna. Salīmējam karteri. Ar visu pacelšanu tas aizņem kādas 15 minūtes. Grūtāk bija spāņiem ieskaidrot, ka netaisāms apgāzt uz vāka un ka nekas sliktas viņu lūzīnīm netiks nodarīts. Paralēli papētīt kadetu, konstatējam, ka tas pēc brīža pazaudē generatoru, siksnas jau nav. Lampiņu paneli nav ievērojuši, iespējams, spilgtās saules dēļ. Starp kūkām un kolas bundžām atrodas jauna siksnas. Vēlāk citrons uzvārās, beigts ventilatora devējs radiatorā. Sāliekam pa taisno, var braukt tālāk. Spāņi ir sajūsmā par Camel Service pakalpojumiem. Mūsos gan šie remontu vairs sajūsmu neizraisa, — atbraukuši kā pa Brodveju pastaigā.

Vakars klāt, taisām nometni. Mašīnas tiek sadzītas cieši kopā, piesedzot bāku ielietnes. Dodamies pie miera. Bijusi piedzīvojumiem bagāta diena. Vakār pienāk gids un rāda savu caurumos saēsto kreklu, sakot, ka mums bijusi taisnība par skābi vektras bākā.

Turpinājums sekos

SPORTS

Īsumā par aizvadītajām spēlēm

23. spēle 17. februārī Valkā ar FK Valka komandu, uzvara 7:3 (3:1; 2:1; 2:1). Pēdējā šīs sezonas spēle ar Valkas komandu. Šī spēle abām komandām ir izšķirošā, ja Valka uzvar, tad saglabā vēl teorētiskas iespējas ieņemt ceturto vietu grupas turnīrā, kas dod iespēju cīnīties izslēgšanas spēlēs par iekļūšanu 1. līgā, ja uzvar Mazsalaca, tad mēs iekļūstam izslēgšanas kārtā. Visu spēles laiku esam nelielā vadībā, valcēnieši izmisiģi uzbrūk. Spēles pēdējās minūtēs saņemam divu minūšu sodu par nepareizu maiņu, dodot vēl pēdējo cerību Valkai uz veiksmīgu iznākumu, bet tad visas valcēniešu cerības izdzēs Toms: pārtver pretinieka piespēli, izskrien gar labo malu un no neērtās puses met precīzi vārtu tālajā stūrī — 7:3, tā ir uzvara, Tomam *Hat trick*. Skatītāju simpātijas: Alvis Grods; Rūdolfs Penka; Jānis Kaužēns.

Punktu guvēji mazzalacīšiem: Toms Riekstiņš 3 (3+0); Ivars Kaužēns 3 (1+2); Dainis Jostsons 2 (1+1); Rolands Kanapolis 2 (0+2); Druvis Ruciņš 1 (1+0); Jānis Kaužēns 1 (1+0); Krišs Rozenbergs 1 (0+1).

24. spēle 21. februārī Matīšos ar FK Kalsnava komandu, zaudējums 7:9 (1:3; 3:3; 3:3). Diemžēl pēdējā grupu turnīra spēlē piedzīvojam neveiksmi. Tas gan mūsu situācijā pilnīgi neko nemaina. Labākie spēlētāji skatītāju vērtējumā — Ivars, Toms un Rolands.

Vidzemes reģiona čempionāta tabula 2006/2009

Vieta	Komanda	Spēles	Uzvaras piņš/ pār	Zaudējumi pār/ piņš	Neizn.	Punkti p.	Golus vārti*	Totālie vārti*	A	Pts	
1.	Dēsis	24	20/2	2	2	660	36.9	325 (14/19)	100 (9/19)	225	64
2.	FK Valmiera 2	24	17/2	3/2	4	604	27.1	218 (15/4)	108 (4/11)	110	57
3.	Rubene-2	24	12/3	6/3	6	607	21.9	177 (19/2)	155 (1/13)	22	45
4.	Mazsalaca	24	10/1	11/2	7	710	23.7	168 (16/6)	189 (3/16)	-21	34
5.	FK Kalsnava	24	8	14/2	12	608	29.1	177 (23/2)	205 (5/12)	-28	26
6.	FK Valka	24	6/3	13	5	494	26.7	127 (13/10)	175 (4/18)	-48	24
7.	Bulka/Līnabēli	24	0	22/2	2	469	21.1	99 (12/1)	359 (24/23)	-260	2

* - iekavās vairākums/mazākums

Esam pabeiguši pirmo oficiālo florbola sezonu. Regulāro spēļu kopvērtējumā septiņu komandu konkurencē esam ierindojušies ceturtajā vietā un uzreiz jau tikuši pie iespējas spēlēt izslēgšanas spēļu kārtā par tiesībām nākamajā sezonā spēlēt pirmajā līgā. Priekš pirmās sezonas necerēti labs rezultāts! Izslēgšanas spēļu kārtā pretiniekos Kurzemes zonas uzvarētāji FK *Kandava*, uzvarētājs tiek noskaidrots divu spēļu summā.

1. izslēgšanas spēle 27. februārī Matīšos ar FK *Kandava* komandu, zaudējums 7:8 (2:4; 3:1; 2:3). Spēli iesākam apņēmīgi, uzmanām aizsardzību un pie iespējas mēģinām uzbrukt, bet tad lēnām tomēr sāk izpausties kandaviešu pārsvars individuālajā un saspēles tehnikā, un līdz pirmā perioda deviņajai minūtei esam zaudētājos 0:3. Bet tad spēles gaita mazliet mainās, mēs saņemamies, kandavieši mazliet atlaiž, un līdz perioda beigām panākam jau cerīgo 2:4. Otrajā periodā turpinām spēlēt aktīvi uzbrukumā un piesardzīgi aizsardzībā, kas rezultātā dod 5:5 pēc otrā perioda. Kandavas spēlētāji izskatās daudz apjukusi, skaidrs, ka nav rēķinājušies ar šādu notikumu pavērsienu pēc sev labvēlīgā 0:3 pirmajā periodā. Trešo periodu turpinām iesāktajā stilā un, skatītāju uzmuntrināti, panākam 7:5. Jāspēlē vēl tikai piecas minūtes, un tad mūsu spēles mehānismā kaut kas salūst, centībā nosargāt savus vārtus uztaisām pāris muļķīgas kļūdas, un kandavieši tās momentā izmanto. Vēl vairāk: izmantojot mūsu apjukumu, minūti pirms spēles beigām viesi gūst arī uzva-

ras vārtus. Un, kaut arī pretinieks saņem noraidījumu uz divām minūtēm par nesportisku rīcību, atlikušās minūtes laikā tomēr nespējam izlīdzināt rezultātu. Nedaudz ir sāpīgi par izlaisto uzvaru, tomēr kopumā par spēli esam gandarīti. Tikai minus viens pirms atbildes spēles dod cerības uz pozitīvu iznākumu galarezultātā, jāuzvar viesos ar divu vārtu starpību. Skatītāju simpātijū balvas saņem Rūdolfs, Toms un Andris Brokāns.

Punktu guvēji mūsu komandā: Toms Riekstiņš 3 (2+1); Rūdolfs Penka 2 (2+0); Ivars Kaužēns 2 (2+0); Dainis Jostsons 1 (1+0); Jānis Kaužēns 1 (0+1); Rolands Kanapolis 1 (0+1); Gints Luste 1 (0+1).

2. izslēgšanas spēle 1.martā Pūrē ar FK *Kandava* komandu, zaudējums 5:12 (3:2; 0:4; 2:6). Otrā spēle ar Kandavas komandu iesākas pēc līdzīga scenārija kā pirmā Matīšos. Jau sestajā minūtē kandavieši ir vadībā ar 2:0 un ir apņēmības pilni tāpat turpināt, bet mēs stingrāk sākam spēlēt aizsardzībā un līdz pirmā perioda beigām esam jau vadībā ar 3:2. Tad sākas melnā stīpa, kādā sadursmē ar pretinieka spēlētāju kājas traumu gūst viens no mūsu aizsargiem. Tas iesit robu visā komandas spēlē, nespējot izsekot ātrajiem pretinieka uzbrucējiem, vairākas reizes iekrīt aizsardzībā, un kandavieši līdz otrā perioda beigām panāk 6:3. Trešajā periodā, lai aizpildītu robus aizsardzībā, samainām maiņu sastāvu.

Pirmajā brīdī tas dod rezultātu, Rūdis iemet vārtus, 4:6, cerības vēl nav zudušas. Bet tas faktiski arī ir viss, spēles temps un spriedze aug, un tādā atmosfērā kandaviešu pieredze ir krietni pārāka pār mūsu jauno spēlētāju sparū. Pie visām neveiksmēm mūsējiem vēl viena pēc otras salūst trīs nūjas. Iniciatīva un veiksmē šoreiz ir kandaviešu pusē, viņi to neatdod un, izmantojot mūsu pajukušās rindas, iemet vēl vairākus vārtus, beigu rezultāts 5 : 12, divu spēļu summā esam zaudējuši 12 : 20. Paanalizējot spēles statistiku, redzam, ka Kandavas komandas spēlētāji veiksmīgi neitralizējuši mūsu ierastos vārtu guvējus Ivaru, Jāni un Tomu, kamēr mēs pretinieku labākos spēlētājus šoreiz neesam varējuši nosegt. Savukārt mūsu trešā uzbrucēju maiņa vēl nespēj līdzīgi spēkoties šāda līmeņa spēlēs, 5 no 12 vārtiem uz trešās maiņas rēķina.

Līdz ar to sezona ir galā. Jātrenējas, jākrāj meistarība un pieredze, lai citkārt veiktos labāk. Vienīgās mūsu līdzjutējas Elinas piešķirtās balvas šoreiz tiek Rolandam, Andrim Brokānam, Dāvim un Krišam. Punkti mūsējiem: Rūdolfs Penka 3 (2+1); Rolands Kanapolis 2 (2+0); Dainis Jostsons 1 (1+0); Ivars Kaužēns 1 (0+1).

Informācija internetā:

<http://www.floorball.lv/viriesi/v2>

<http://mzflobols.ucoz.lv/>

Lai veicas citos turnīros!

GINTS LUSTE,
komandas kapteinis